

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie L. L.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 stycznia 2025 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 10 września 2024 r., sygn. II Ka 410/24

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z 15 marca 2024 r.,

sygn. akt II K 89/23 i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539 e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;

2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 marca 204 r. Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim w sprawie o sygn. akt II K 89/23 uniewinnił L. L. od czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Na skutek apelacji prokuratora, wyrokiem z 10 września 2024 r., Sąd Okręgowy w Siedlcach, sygn. akt II Ka 410/24 uchylił rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim.

Skargę na wyrok Sądu Okręgowego z 10 września 2024 r., sygn. II Ka 410/24 złożył obrońca oskarżonego, w której zarzucił rozstrzygnięciu:

1. naruszenie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, podczas gdy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd w istocie zakwestionował tylko ocenę zebranego przed sądem materiału dowodowego, wskazując jedynie własną jego ocenę, odmienną do oceny zaprezentowanej w wyroku sądu pierwszej instancji, bez wskazania wadliwości przeprowadzonego w całości, zgodnie z wnioskami stron postępowania dowodowego i konieczności jego uzupełnienia w całości lub istotnej części, przy braku innych przesłanek do wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia o charakterze kasatoryjnym;
2. naruszenie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. polegającą na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim Wydział II Kamy z 15 marca 2024 r., w sprawie II K 89/23, i przekazaniu tej sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, poprzez niezasadne uznanie, że ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Rejonowy bez uwzględnienia wszystkich okoliczności mających znaczenie w sprawie oraz brak jest konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, uzasadniających uchylenie ww. wyroku i przekazanie ww. sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę, prokurator wniósł o oddalenie wniesionej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedziona przez obrońcę skarga nie zawierała argumentacji mogącej skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Wynikający art. 539a § 3 k.p.k. nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem normy określonej w art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie

zasadności samego środka odwoławczego (apelacji). Skarga na wyrok sądu odwoławczego nie ma też charakteru *sui generis* "superapelacji", która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przejmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne.

Analiza treści skargi, prowadzi do wniosku, że nie można zgodzić się z przedstawionym przez skarżącego stanowiskiem. Z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika bowiem, że sąd ten wydając wyrok objęty skargą wprost wskazał na konieczność powtórzenia w całości postępowania, wskazując na tak daleko posuniętą wadliwość postępowania dowodowego, która *de facto* uniemożliwiała wydanie w sprawie wyroku uniewinniającego („rozstrzygnięcie uniewinniające L. L. od zarzucanego mu czynu co najmniej wątpliwe”). Stanowisko sądu odwoławczego było więc prawidłowe (por: postanowienie Sądy Najwyższego z 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I KS 11/24 oraz uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 20 września 2018 r., sygn. I KZP 10/18). Świadczy to o przekonaniu sądu II instancji, że uniewinnienie było zdecydowanie przedwczesne, a z uwagi na uregulowania art. 454 k.p.k. nie było możliwe wydanie wyroku skazującego.

W konsekwencji uznać należało, że nie doszło do obrazy powołanych w skardze przepisów, wobec czego - nie znajdując również podstaw do orzekania poza granicami skargi - Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu (art. 539e § 2 k.p.k.), obciążając kosztami postępowania skargowego oskarżonego.

[J.J.]

[t.n]

SSN Małgorzata Bednarek

